

MONIQUE

S.r.o.

**Záhadné
úmrtí**

1

Hana Militká

Hana Militká

Monique s.r.o. 1
Záhadné úmrtí

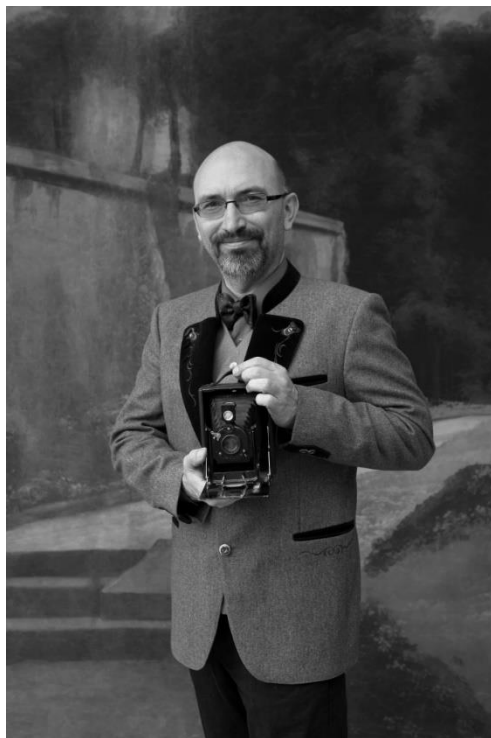

Tváří obálky je 1. vicemiss Karvinsko 2017
a modelka Ing. Jana Jemalová,
portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.
Věnováno uměleckému fotografovi Bohuslavu Hybrantovi.

Předmluva

Bohuslav Hybrant, umělecký fotograf

Tvoje fotka bude na titulce

Toto mi jednoho krásného dne řekla jedna milá a krásná modelka a já myslel, že se zbláznila. Sice už jsem „fotil“ tak dva možná tři roky intenzivněji, ale stejně jsem se stále řadil do té

skupiny cvakálek s foťákem a ne za fotografa a navíc pro knihu uznávané spisovatelky detektivek. A jak mi jeden moudrý fotograf řekl, počet lajků na „facebooku“ neznamena, že ta fotka je dobrá.

No jak k tomu došlo?

Asi klasický příběh, slavil jsem narozeniny a řekl jsem si, že opráším znalosti ze střední školy, spousta mých kamarádů se chytla v umělecké branži, jen já se věnoval víc technice a matematice než „múze“, a že si koupím zrcadlovku a začnu fotit krásný modelky. Jenže ouha, trvalo další tři roky, než tomu napomohla náhoda a pár kamarádek vidělo, že si zařizuju ateliér a zeptalo se, nechceš mě vyfotit? No a pak to vzalo rychlý spád, vyfotil jsem jednu, pak druhou, pak kamarádku první, kamarádku druhý, kamarádku kamarádky a najednou jsem nestíhal a nestíhal. Když se zpětně podívám na svoje fotky, tak se divím, že dotyčné slečny mi to neomlátili o hlavu a mohl jsem být třeba inspirací pro další detektivku. No nestalo se a člověk se stále učí a hledá sama sebe.

A pak jednoho dne se objevila usměvavá Nikča a série ze studia oslovila i milou a úžasnou spisovatelku Haničku Militkou. No, fajn, mám svoji první fotku na titulce, no a co, takových je tady cvakálek s název photography za jménem.

Jedno vím jistě, obdivuju modelky, ne pro jejich krásu, ale pro to, co musí vydržet ze strany fotografa, stylistky, vizážistky, ono takové jedno focení je někdy fyzicky stejně náročné jako vystoupení primabaleríny v divadle.

No a proč to všechno píšu, no protože mi Hanička udělala velikánskou radost, až mě to zahřálo u srdíčka, když za mnou skromně přišla a řekla: „Nemohl bys nafotit sérii fotek? Já mám základní představu a ty dokážeš fotce dát emoce. A já pak podle těch tvých fotek napíšu detektivní příběhy.“

Miluji fotografie a je mi neskutečně velkou ctí, že si mě Hanička vybrala a že jsem aspoň malinkou mírou mohl přispět k tomuto úžasnému dílu skvělé paní SPISOVATELKY.

Doufám, že četba této série MONIQUE vás přivede do jiného světa, kde budete částečně relaxovat, držet palce aktérům a ve finále vás naplní tím krásným pocitem příjemně stráveného času, tak jako mě. Ale pozor, ne vždy černá je černá a bílá je bílá, i já stále fotím na negativ ☺

V Praze 1. 3. 2019, Bohuslav Hybrant

Firma

„Už jsem ti řekla, že je to nesmysl,“ vykřikla Monika a vztekle hodila manželovi pod nohy balíček černého oblečení.

„Mončo, neblázni,“ zkoušel to s ní po dobrém Hynek. „Přece chceš, aby se nám dařilo!“

„Samozřejmě, že chci. Proto také lítám každý den do kanceláře jako blbá. Jen se mi zdá, že jsem na to chtění sama. Nebo aspoň na práci.“

„No právě! Chci ti pomáhat! Jen mě chvílku poslouvej. Za to přece nic nedáš, když ti všechno vysvětlím. Mám plán. Potom se sama rozhodneš.“

Rezignovaně usedla do křesla.

„Tak povídej, ale stručně a rychle. Moje pauza na oběd končí. Místo abych se pořádně najedla, ztrácím s tebou čas.“

„Jde o geniální nápad,“ začal nadšeně.

„Tos už říkal. Jen pořád nechápu, co je na něm tak geniálního.“

„Kolikrát ti to mám opakovat? Lojza přišel s bezvadným nápadem. Založíme cestovní kancelář!“

„Cestovek je snad až moc. Nechápu pořád tu úžasnou myšlenku.“

„Prosím, jen mě chvílku poslouvej. Chceš mi přece pomoci?“

„Jo, už jsem ti řekla, že ti povedu účetnictví, než se zaběhne firma. Nemusíš mi platit, pokud to stihnu při své běžné práci v bance.“

„Díky, jsi zlato. Jenže, tohle nebude jen nějaká cestovka.“

„Ne? Tak mi konečně řekni, jaká tedy bude?“

„Zážitková!“ vybafl nadšeně. Sledoval, jaký to na ni udělalo dojem, ale žádné nadšení se u Moniky nekonalo.

„Cestovku ještě pochopím, ale zážitkovou? Co si pod tím jako mám představit?“

„No přece, že co dovolená, to obrovské zážitky.“

„Ty si myslíš, že jet s obyčejnou cestovkou do Chorvatska není žádný zážitek?“

„To neříkám. Ale teď frčí název Zážitková dovolená.“

„Pořád nechápu význam slova – zážitková.“

„Lidi zažijí něco, co běžně nemohou.“

„Koupání v moři je to pro mne obrovský zážitek. A opravdu se nemůžu koupat v moři kdykoliv, protože tady v Čechách žádné není. Dokonce ani u nás na zahradě jsem žádné neobjevila. Proto jsou moje zážitky z dovolené vždycky obrovské.“

„Ty tomu nerozumíš, nebo nechceš,“ řekl zklamaně.

„Pořád čekám, že mi ten pojem vysvětlíš.“

„Lidi třeba rádi jedou okukovat staré vysloužilé fabriky, protože předtím žádnou takovou neviděli. Je to pro ně nevšední zážitek.“

„To znamená, že ty s Lojzou budeš pořádát zájezdy do starých fabrik?“

„Ne, kdepak. To už není v módě. Já chci přijít se šokující novinkou, které nikdo neodolá.“

„Vážně? Jakou?“

„Firma MONIQUE s.r.o. vás zve na nevšední dovolenou. Vaše zážitky předčí veškerá očekávání. Firma MONIQUE s.r.o. vám připraví nezapomenutelné okamžiky. Postaráme se o vás do nejmenších detailů. Pojeďte s námi a již nikdy nebudete chtít služby jiné cestovní kanceláře. Nechte se překvapit naší všestrannou péčí,“ hřímal nadšeně.

„Fajn, divadélko jsi mi předvedl. Teď mi konečně řekni, o co vlastně půjde.“

„Pojmeme to trošku jako seznamku.“

„Cože?“

„Lojza věří, že to určitě zabere.“

„Hele, má to být tvá firma, naše nebo Lojzova?“

„No, Lojza slíbil, že by do firmy dal pro začátek nějaké peníze.“

„Prosím tě, kde by je vzal?“

„Zdědil něco po rodičích.“

„Vážně? Kolik?“

„Myslím, že barák, chatu a nějaké obligace nebo co.“

„Aha. A kolik chce do té tvé firmy nacpat?“

„Říkal, že asi půl miliónu. Víc zatím notář neuvolnil.“

„Co za to chce ten tvůj kamarád?“

„Vlastně nic. Bude tichým společníkem.“

„Cože? Ty ses zbláznil. To by byla jeho firma, ty bys jen slíznul všechny průšvihy. A on prachy.“

„Myslel jsem, že budeš ráda. Nabídl pomoc nezištně.“

„Tichý společník je nezištný? A od kdy?“

„Nevím. Lojza to říkal.“

„Hele, Vincku, mně se tohle vůbec nelíbí.“

„Když budeš souhlasit s mou koncepcí, nemusíme ho přibírat.“

„Co teda vlastně ode mne chceš? Účetnictví? Pak uvidíme, jak se nám to rozjede.“

„Znamená to, že do toho se mnou jdeš?“ viditelně pookřál.

„Nejdřív mi pořádně vysvětli, co všechno po mně chceš.“

„No, jak jsem říkal, to účetnictví. A taky ten plakát. Plakáty prodávají, na to nezapomeň.“

„Počkej, jaký plakát?“

„No, takový běžný. Jak stojíš na schodech a koukáš.“

„Kam koukám?“

„No přece na lidi. Dopředu.“

„Aha, a co mám na sobě?“

„Mně by se líbilo tohle,“ zvedl černé oblečení a láskyplně jí ho dal do náruče.“

„Ty ses zbláznil,“ vykřikla.

„Ne, myslím to vážně. Hlavně to už neházej po zemi, je to půjčené. I tak to stálo majlant. Jestli se tomu něco stane, nedoplatíme se.“

Pomaloučku a s odporem začala prohlížet oblečení.

Nevěřila vlastním očím: „Tohle si mám obléknout? To je ještě horší, než jsem si myslela! Blázníš? Vždyť tenhle plakát hází celý záměr někam úplně jinam. Vzpamatuj se!“

„Tak si to aspoň zkus, když už jsem to vypůjčil,“ zaprosil.

„Ach jo,“ vzdychla zhluboka.

K jeho velkému překvapení se začala převlékat.

Pak se podívala do zrcadla.

„Hele, ještě nepatřím do starého železa,“ řekla laškovně.

Začala dělat pózy. Vincek nečekal, popadl fotoaparát a fotil jednu za druhou.

„Jsi nádherná, sexy, úžasná,“ šeptal nadšeně. „Tušil jsem, že budeš umět tyhle hadry nosit.“

„To nejsou hadry. Tohle je latex.“

„Co? Myslíš tu barvu?“

„Ne, myslím umělou lesklou látku, která přilne k tělu a udělá z každého sexbombu.“

„Vypadáš úžasně,“ vydechl. „To budou fotky jak víno.“

„Uvědom si, že končím v bance, jakmile jedinou fotku zveřejníš. Tohle vypadá spíš na propagaci porna než na seriózní cestovní kancelář.“

„Proč seriózní? Těch je po světě tisíce.“

„Pořád nechápu, jak to máš vymyšlené. Nalákáš klienty na sex. Oni pak budou očekávat, že s nimi budu spát, nebo co?“

„Nesmysl. Přece jakmile zaplatí zájezd, máme vyhráno.“

„V čem?“

„Najmu pár dobrovolnic, které se budou klientele věnovat.“

„Řekni rovnou děvky.“

„Takhle bych je nenazval. Existují přece společnice, které osamělé muže nebo i ženy převedou přes cestu do údolí blaženosti.“

„Teď to na mne působí, jako že je budeš mordovat,“ řekla zaraženě.

„Pokud to bude jejich výslovné přání, proč ne?“

„Jsi tak blbý nebo zabeďněný? Mám život ráda. Ve vězení bych nevydržela ani den.“

„Nikdo tě nikam zavírat nebude. Chci jen kvalitní plakát. Jinak tě klienti vůbec neuvidí.“

„Aha, takže chceš plakát. Mne za to vyhodí z banky. Ve firmě už dál nebudu figurovat. Buď budeš v balíku a já si doma klidně můžu válet šunky, nebo si horko těžko budu hledat jinou práci. Ale protože se ten plakát bude líbit, každý ho všude uveřejní. Pak už mě nikdo nezaměstná ani na mytí nádobí. Máš to úžasně vymyšlené.“

Vztekle strhala oblečení.

„Vůbec jsem se toho neměla dotknout. Měl bys všechny fotky zničit. Nebo tím zničíš mne.“

„Ničeho se neboj, bude to super. Prachy se nám jen posypou.“

„Vidím to černě. Proč jsem si jen nevzala Karla Konopáska?“

„Už kvůli jménu!“ vykřikl nadšeně a zmizel s fotoaparátem u počítače. „Datel je přece větší pták!“ ještě vykřikl a ponořil se do práce.

„Sprošťáku, pořád myslíš jen na to jedno,“ vykřikla za ním.
Proti své vůli vyprskla smíchy. Láskyplně na něj pohlédla.

V práci

Neuběhl ani týden a Monika Datlová byla zavolaná k řediteli banky.

„Dobrý den, pane řediteli, asi chcete vidět výplatní listiny třech stážistů, kteří byli přijati před měsícem,“ řekla mile, sotva vstoupila do dveří.

„Ano, to také. Dejte mi to, podívám se později. Jak se vám líbí práce u nás?“ zeptal se nečekaně.

„Líbí se mi tu moc. Doufám, že je všechno v pořádku?“ lehce zaváhala.

„Mohlo by být!“

„Co se stalo?“

„Vy se ještě ptáte? O tomhle nevíte nic?“ vytáhl ze složky arch papíru a prudce položil před ni na stůl.

Zůstala jako opařená: „Ale, tohle je soukromá fotka,“ vykoktala.

„Jak moc je soukromá, ptám se, když jsem ji spatřil ve svých ranních novinách?“ řekl vztekle. „Zapomněla jste, kdo nás živí? Musíme svou firmu důstojně reprezentovat,“ vydechl bezmocně.

Dlouho bylo ticho.

Pak řekl smířlivěji: „Já osobně proti sexu nic nemám. I když na pracoviště nepatří.“

Mlčela.

Dlouze se na ni zadíval.

„Ale uvědomte si, že existuje správní rada. Pokud už se jim dostalo té cti, máte kariéru u nás spočítanou.“

Prohlížel si ji.

Mlčela.

„Copak nevíte, ženská, že předsedkyní správní rady je moje žena? Když jí umřeli rodiče, byla vychovaná v klášteře. Tu jistě neobměkčíte. Za tohle je pouze vyhazov,“ shodil našťvaně fotku se stolu.

„Promiňte,“ zašeptala a utekla z kanceláře. Zamířila na dámský záchodek. Tam proplakala celé dopoledne.

Návštěva

Místo oběda se podívala do zrcadla.

„Vypadám hrozně. Za to může ten můj cvok. Opravdu mou fotku použil jako reklamu. Utrhnu mu hlavu i s ušima, až ho potkám,“ naříkala. Snažila se přepudrovat stopy pláče.

Pak ji něco napadlo.

Zvedla telefon.

„Je, prosím, přítomná paní předsedkyně správní rady Božena Kladenská?“

„Ano, samozřejmě, kdo volá?“

„Promiňte, tady Monika Datlová. Bylo by možné, abych paní předsedkyni navštívila a promluvila s ní krátce mezi čtyřma očima?“

„Týká se to záležitostí banky?“

„Ano, samozřejmě.“

„Moment, zeptám se.“

Za chvílku se ozvalo: „Přesně za půl hodiny vás očekává ve své kanceláři. Budete mít pět minut.“

„Děkuji mnohokrát.“

Přesně za půl hodiny klepala Monika na dveře.

„Copak, mé dítě? Vy jste plakala? Není vám dobře?“ zajímala se paní Božena.

„Přiznávám, že mám velký problém. Jdu se s vámi poradit, co mám dělat. Moc si vážím příležitosti pracovat pro tuto banku, ale vyskytla se taková věc.“

Odmlčela se.

„Jaká věc?“

„Nevím, zda se smím odvážit vám ji ukázat.“

„Jen se nestyďte, ukažte, co vás trápí. Od toho jsme tady,“ usmála se předsedkyně.

„Tohle,“ strčila pod nos paní Boženě fotku v latexu na schodech, kde vypadá Monika jako domina.

„Bože, co to má být?“ poplašeně se podívala na Moniku. Pak znovu na fotku. „Ukažte! Kdo to fotil? To jste vy? V nějakém filmu?“

„Kéž by. Ano, jsem to já. Nikoliv ve filmu. Přiznám se, že můj manžel má svým způsobem trošku vyhraněné sexuální choutky. Chtěl si mě takhle vyfotit. Je to soukromá věc, proto jsem po delším přemlouvání souhlasila.“

„V čem je tedy problém. Musím říct, když odhlédnu od tématu, že jste velmi fotogenická. A máte krásnou figuru. Vaši potomci na vás budou jednou pyšní. Morálka se pomalu uvolňuje. Už na to nebudou puritánsky hledět jako my. Určitě sklidíte ovace.“

„Ale tahle fotka se objevila na veřejnosti. Dnes dopoledne si mne zavolal váš manžel s tím, že patrně nebudu moct dál pracovat pro tuhle banku. Prý se takové fotky neslučují s morálkou, která je závazná pro všechny zaměstnance.“

„To že řekl? Zvláštní. Jsem si jistá, že se mu tahle fotka určitě líbí. Mezi námi, všichni muži jsou tak trošku zvířata, co si budeme nalhávat,“ zadívala se na Moniku s velkým pochopením.

„Co si jen počnu?“ začala plakat Monika.

„Neplačte, má milá. Ještě si budou myslet, že vám tady ubližuji. Nic se nejí tak horké, jak se to upeče.“

„Myslíte, že budu moct zůstat na svém místě?“

„Určitě. Možná vás zkusím vytáhnout z vlivu mého muže. Potřebovala bych sekretářku. Co na to říkáte?“

„To by byl sen. Moc ráda bych pro vás pracovala.“

„Dobrá. Zítra zajděte na osobní, budete tam mít připravenou novou smlouvu. Nemůžu vám dát tolik, kolik bych chtěla. Ale určitě budete mít víc peněz, než dosud,“ usmála se, pohladila po vlasech a jeden pramen jí posunula z očí dozadu za ucho.

„Upravte se, mé dítě. S tou fotkou už nic nenaděláte. Čím víc byste se chtěla od ní distancovat, tím víc a častěji by se objevovala. Už trošku znám zákonitosti internetu,“ řekla skromně. Byla vystudovaná IT, rozuměla problematice reklamy a internetu velmi dobře.

Sotva se Monika vrátila zpět do kanceláře, rozlil se jí úsměv od ucha k uchu.

„Páni, vezme si mě k sobě! To je velký pokrok. Ani ve snu se mi nezdálo, že bych toho mohla docílit. Přece jen je ta nablblá fotka k něčemu dobrá. Jen nechápu, proč to udělala? Buď je na baby a líbím se jí. Nebo naopak mě chce mít blízko, aby mě mohla hlídat.“

Její manžilek je asi pěkné číslo. Tahle paní vůbec nevypadá na klášter. Je zajímavá. Snad nebudu litovat změny místa.“

Domů přišla ve výborné náladě.

„Jak jdou kšefty?“

„Zatím dobře. Máme vyprodáno na příští měsíc. To tady ještě nebylo. Fotka působí skvěle!“

„Máš kliku. U mne v práci taky. Měním místo.“

„Snad tě nevyhodili,“ lekl se manžel.

„Ne, kdepak. Povýšili. Budu sekretářkou předsedkyně správní rady.“

„Jak jsi k tomu přišla?“

„Přes tu fotku.“

„Vidíš, už se blýská na lepší časy!“

„To doufám!“

Lojza

„Co vlastně nabízíš, abys prodal zájezd?“ zeptala se Monika.

„Jak pořád říkám, zážitkovou dovolenou.“

„Jaké zážitky jim chceš zprostředkovat?“

„No jaké! Nevšední, samozřejmě,“ odsekl Hynek.

„Doufám, že neslibuješ mou přítomnost!“ vyjela na něj výhrůžně Monika.

„Zatím ne, ale vidíš, je to výborný nápad. Mohli bychom uspořádat nějakou soutěž o večeri s tebou. Co ty na to?“

„Opovaž se!“

„Podívej se na tu fotku. Rovnou lákáš klienty nahoru do postýlky,“ začal se chechtat manžel.

„Jednu ti vrazím, žes to ještě nezažil.“

„Počkej, uklidni se. Když nechceš, tak ne. Mne by těšilo, kdyby dámy soutěžily o mou přítomnost. Je to velká pocta,“ vysvětloval mírně. „Nechci tě naštvat, ale byla by to bomba. Měli bychom vyprodané zájezdy na několik měsíců. Ostatní by se mohly jít klouzat,“ zasnul se Hynek.

„Nechápu tě. Každý normální manžel si svou ženu chrání jako oko v hlavě. Jen ty mě chceš nabízet jako zlevněné zboží,“ bouchla vztekle pěstí do stolu.

„No dovol, jaké zlevněné zboží!“ vykřikl pohoršeně.
„Naprostý luxus. Uvidíš, nic to není. Stačí, když se navečeříš s nějakým obejdou.“

„Co když se na mne bude sápat?“

„Prosím tě, s tím si poradíš hravě. Chodila jsi do džuda. Navlíkneš pomyslný černý pás a praštíš s ním o zem.“

„Jo? Můžu? Kam budeš potom lífrovat pošramocený ubožáky? Nebo myslíš, že s nimi budu mlátit o zem mírně, jako v bavlnce? Na to zapomeň.“

„Dáme to do podmínek. Dívat se, nesahat. Hrozí vám těžký úraz! Monique má černý pás v džudu. Jen se dívat!“ zadeklamoval jako reklamní agent.

„Přijde mi to celé na hlavu. Nehodlám jezdit někam k moři, abych ukojila něčí touhu povečeřet se mnou. Dej tam klidně sebe.“

„Neblázni. Takový skvělý nápad! Nemůžeme ho nechat ladem!“ chrлил ze sebe nadšeně.

„Víš co? Nabídni jim Lojzu. Aspoň bude k něčemu užitečný. Už ti poslal slíbené peníze?“

„Ještě ne.“

„Vidíš! Tady máš ten jeho charakter. Říkám ti pořád, ať si s ním nezahráváš. Kdo ví, co se z něho vyklube. Doufám, žes mu žádné papíry zatím nepodepsal?“

„No, zatím ne. Skoro...“

„Cos mu podepsal?“

„Že přijmu jeho peněžitý dar a od té doby bude mým tichým společníkem.“